

ния Библии. Эта оппозиция реализуется в двух понятиях – смерть и рождение, а более точная формулировка – смерть взамен за рождение.

Ключевые слова: апокриф, Библия, мнемонические свойства, память жанра, коллективная память.

Levchuk Yuliya. The mnemonic properties of the genre of the apocrypha (in the background tiered analysis of the work of Lesia Ukrainka «Rachel's Curse»). The article is devoted to the genre in the works of Lesia Ukrainka, in particular, investigate the genre of the apocrypha as one of the most archaic forms of interpretation of the Holy Scriptures. Use a cognitive approach to the analysis of the work, called a mnemonic, which was considered to recent obsolete. The theoretical basis of this approach is the theory of the «memory of the genre» by M. Bakhtin. In addition, from the point of view of modern philosophy, the concept of «collective memory» (P. Ricoeur) is considered as the main engine of artistic creation. The study made it possible to establish the main mnemonical (that is archaic, old, traditional) features of the apocrypha in the work of Lesia Ukrainka, and managed to find out the specifics of copyright apocryphal story writer. The use of formal and structural approaches of identifying the main binary opposition, thanks to which the text of the apocrypha of Lesia Ukrainka elected a new angle of vision Bible. This opposition implemented in two concepts – birth and death, and more precise formulation – death in exchange for birth.

Key words: apocrypha, Bible, mnemonic properties, the memory of the genre, the collective memory.

УДК 821. 161.2: 82 – 13

Людмила Литвинюк

ПРОБЛЕМИ ХУДОЖНЬОГО СВІТОБАЧЕННЯ ЯК СИНТЕЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ ІДЮСТИЛЮ ІВАНА ПЕРЕПЕЛЯКА

Стаття присвячена дослідженню широкого спектру соціальних, морально-естетичних та людинознавчих проблем поезики Івана Перепеляка у висвітленні аспектів національної проблематики, позначеної глибоким філософським підходом до проблем буття, гострим відчуттям історичного минулого і сучасності.

Ключові слова: лірика, національний герой, колористика, портретні вірші, художня деталь, лейтмотив.

Постановка наукової проблеми та її значення. Ліричні твори, на відміну від епічних і драматичних, за обсягом невеликі, але вони також є довершеними цілісними творами. Тому цілісність ліричного

твору, як і будь-якого іншого художнього тексту, базується на синтетичному аналізові його складових частин. Невеликий обсяг поезій призводить до того, що ці складники набувають особливої навантаженості, високого рівня концентрації формально-змістових чинників. Важливими стають усі лексеми поезії, ритміка, строфіка, римування, навіть звукова структура ліричних творів.

Іван Перепеляк пережив друге народження разом з Українською державою. Його талант розквітнув у дев'яності роки. Одна за одною виходять книжки віршів і поем «Ратний час» (1990), «Вибране» (1992), «Остання любов гетьмана» (1994), «Бунт» (1995), «Козацький монастир» (1995), «Неопалима купина» (1997), «Поезії» (1999), «Початок вічності» (2001) «Судний день» (2002), а також п'єси: «Козацький монастир» (1998), «Остання любов гетьмана», «Григорій Сковорода» (2001). «Дванадцять книжок за дванадцять років. Справа в тому, що поет у ситуації творчої свободи віднайшов себе, збагнув те, в чому його сила, і підпорядкував свій талант уже цій новій, виразно досягнутій домінанті» [4, с. 96].

Предметом дослідження є образне мислення Івана Перепеляка, у просторі якого твориться цілісна картина художнього світу.

Потреба відтворення справжньої картини літературного поступу, філософське осмислення життєвих колізій, суспільних подій та явищ, людських характерів, показ драматичної історії і складної сучасності України розкриття світобачення Івана Перепеляка, внутрішньої цілісності і єдності створеного ним художньо-образного світу – ось що є **актуальним у цьому дослідженні**. Реалізація мети передбачає розв'язання таких завдань: висвітлити художнє світобачення поета; з'ясувати особливості поетики лірики Івана Перепеляка; виявити художню своєрідність авторського письма і поетичної мови збірок поета; розкрити майстерність образотворення; визначити роль Івана Перепеляка в літературному процесі ХХ–ХХІ ст.

У роботі вперше зроблено спробу нового концептуально-аналітичного підходу до філософії творчості поета під кутом зору синтезу образного мислення, який простежено на різножанровому матеріалі творчого доробку.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Проаналізований матеріал засвідчив, що однією з найхарактерніших рис поезій письменника є їх глибоко національна

спрямованість. Основним параметром її є любов, осмислена автором у трьох вимірах:

– суспільному (любов до України, до рідної землі, її природи, до народу і просто – до людини);

– суто особистісному (кохання до жінки, до матері своїх дітей як глибинна, нерозгадана таємниця серця);

– у глобальних, космічних масштабах як один із законів Всесвіту, основа жаданої гармонії, джерело єдності всіх творчих, життєспраглих сил (філософія людського буття, роль поета в суспільстві, одвічна боротьба добра і зла, любові і ненависті).

Досліджуючи перший вимір, слід відзначити основні складники: історію, пам'ять, зв'язок часів, висоту моральних критеріїв митця, його відповідальність, силу духу, саможертвність, гармонію – дисгармонію людини і природи, їх наслідки, кохання як осяяння душі, дотик до вічності. Їх об'єднує внутрішній драматизм, філософська заглибленість у ліризм. Безперечно, тема Батьківщини, осмислення того, чим була, є і мала стати Україна для свого народу і для кожного громадянина, художнє доведення того, що духовна і політична незалежність держави можлива й необхідна, – ось ідейний стрижень творчої практики Івана Перепеляка. Викладаючи в тому чи іншому вірші нібито головну тему своєї лірики, митець попутно зачіпає велику кількість інших мотивів, образів, які іноді служать алегоричними прикладами, деталізують думку, а іноді мають дуже опосередкований і віддалений стосунок до теми. Слово поета перелилося в світлу пісню українському народові, Україні.

Звернення до національного було своєрідною формою протесту проти класицизму з його далеким від дійсності космополітичним ідеалом прекрасного. Історична тематика, представлена в 60–90-х роках ХХ ст. чималою кількістю поетичних творів, безперечно, поглибила художнє бачення минулого й сучасного України, додала нових штрихів створюваному поезією тієї пори образу індивіда – національного типу, стала основною цариною, де вівся пошук образу національного (етнічного) героя, проте запропоновані на той час його модифікації були все ще схематичними, позбавленими особистісних та індивідуальних рис.

Слід наголосити, що вірші цього поета надзвичайно фрагментарні й водночас дуже тісно між собою пов'язані. «Бажання об'єднатися» в

них надзвичайно відчутне. Таке враження, ніби автор хоче розповісти про щось дуже величне, таке, яке не може вміститися в можливості людського пізнання, а тому розбиває його на безліч фрагментів, кожен із яких у конкретній часопросторовій точці доступний людському осягненню.

Поезія Івана Перепеляка відчутно національна за колоритом, світозмалюванням, духом і духовністю, виразно інтелектуальна із сучасними синтаксисом, ритмікою, лексикою. Віршам поета притаманний динамізм, який досягається антитезами, протиставленням. Це, насамперед, відчутно в таких творах, як «Лелечата», «Жорна», «Левада», «Баба Олена. Затірка», «Відьма», «Покаяння», «Земля». Однак, звичайно, та не тільки в них: українські краєвиди, українська ментальність, щирість задушевного доброго слова – то Перепелякова лірика. І праця як мистецтво, як неодмінна прикмета людської справжності. Мотиви відданості праці бринять у віршах «Баба Олена», «Стара, стара...». Та й усі численні вірші, присвячені малій батьківщині поета, полтавському селу Оболоні, – то теж пряме чи опосередковане, радісне чи смутне уславлення праці як джерела всього високого й вартісного. Це й «Ластівки» і «Діалог», «Трави не засиха солодкий дух...» і «За крутосхилом посивілих літ...», «Коса» і «Жорна» – зрештою, багато їх, таких поезій, де загальне, спільне для багатьох переплітається із поетовим світобаченням та світовідчуванням.

Автобіографічними є вірші «Кольори дитинства», «Згадки, згадки...», «Біля Вічного вогню». З трепетом у душі і щемом у серці згадує поет своє важке воєнне і післявоєнне дитинство. Кольори дитинства – голубі, білі, сині, коли дитина радіє пізнанню світу, з цікавістю вивчає навколишнє життя, і чорні, коли закрадається в дім тривога і стукає горе, що сріблить сивиною скроні матерів. Втрачена на війні рідна людина – батько, і від горя посивіла мати: *У селі всі говорили: / – Похоронна прилетіла... / Придивився – поле біле, / Стоїть мати посивіла...* [9, с. 63].

Стилістичний аналіз поетичних творів Івана Перепеляка свідчить, що він мав пристрасть до колористики. Дуже яскравим засобом вираження переживань і почуттів ліричного героя є, на нашу думку, колористична символіка. Аналіз кольорової гами поезій може вивести нас на важливий інтерпретаційний рівень. Найчастіше письменник вдається до кольору не лише для означення ним певної властивості предмета чи явища. У центрі його уваги завжди перебуває людина, її найтонші порухи душі і переливи почуттів. За допомогою кольорів та

їх відтінків письменникові вдається досить точно зафіксувати почуття, настрої, емоції, які володіють тим чи іншим героєм твору. Найчастіше автор звертається до таких кольорів: чорного, білого, золотого, сірого, сивого. Кожен колір у нього має свою символіку. Так, наприклад, контекстуальне поле, у якому трапляється чорний колір, доволі широке: *«чорні вісті»*, *«чорний сухарик»*, *«чорне сонце»*, *«чорні хвилі»*, *«чорна хмара»*, *«чорний жук»*, *«поле чорним стало»*, *«чорна грудка землі»*, *«чорним криком»*, *«чорним вороном»*, *«чорний світ»*, *світ у чорноті*, *«чорна відраза»*, *«сухарик світився чорний»*, *«чорний хліб»*, *«чорніший сажі»*, *«чорна фарба»*, *«чорніша від ночі»*. У цьому випадку найбільш прийнятною буде хронотопна інтерпретація синього кольору, який відображає певні суспільно-політичні реалії тогочасного життя: *«синій капелюх»*, *«синє небо»*, *«синім громом»*, *«синім світлом»*, *«левади сині»*, *«синім світлом огортає небо»*, *«на синьогривому коні»*, *«синє хмаровиння»*. Близький до синього голубий колір, котрий несе на собі семантичне навантаження просторовості: *«ранків голубінь»*, *«плесом голубим»*, *«граються в блакиті яструби»*, *«під небом голубим»*, *«річку голубу»*, *«з голубого сита»*, *«зголубіло все довкола»*, *«голубі весла»*, *«голубу задуму»*. Жовтий і близький до нього золотий колір у поезіях Івана Перепеляка виводить нас на національно-стереотипний рівень інтерпретації: *«жовтий лист тріпоче»*, *«золотим крилом»*, *«золото журуби»*, *«золотом поріг»*, *« в осяйності святково-золотій»*, *«берізок злотоколих»*, *«малюю золотом я житній колосок»*, *«золотий іконостас»*, *«в золоту свою гарбу»*, *«цілують їх у німби золоті»*, *«в зоряній колисці»*, *«золотого жита»*, *«золоту ціну»*, *«в скарбницю золоту»*. Нерідко трапляються такі кольори, як сивий: *«коронував у сивину»*, *«розвага літа сивого остання»*, *«місяць посивіє»*, *«сива криниця»*, *«журавлем закурличу сивим»*, *«посивілих літ»*, *«мати посивіла»*, *«сивий дід»*, *«посивіла никне голова»*; білий: *«білостінна хата»*, *«білий лебідь»*, *«сліпучо-білий цвіт»*, *«білі сніги»*, *«білі коні»*, *«білий прапор»*, *«білі рушники»*, *«білі стіни»*, *«над білим полум'ям»*, *«у білому вбранні»*, *«білий світ»*, *«збілілими очима»*, *«білим квітом»*, *«білостінна хата»*; сірий: *«в сірім небі»*, *«посіріле небо»*, *«сірі вірші»*, *«пташиною сірою»*, *«сірий морок»*; срібний: *«сріблі павутин»*, *«срібного струмка»*, *«срібну пісню»*, *«срібен місяць»*; згадуються і червоний (кривавий) *«кривава косовиця»*; зелений *«у зеленій кроні»*, *«яро зеленіє»*; бронзовий: *«із бронзових долонь»*.

Любовна лірика поета – це романтичний погляд на світ, шляхетність душі, щирість зізнань, культура вислову. Жінка, наречена, кохана, мати – образи, у яких втілюються найсвітліші поетові почування, джерела духовності. А це є найважливішим показником щирої української вдачі, адже звідки, як не в любові до жінки-матері, рідної землі, образи яких часто ототожнюються в українській літературі, черпати силу й натхнення письменнику? Це є нетлінні джерела національної поезії.

Серед найбільш уживаних художніх засобів для вираження суто особистісних почуттів ліричного героя можна назвати вже відомі нам тропи – епітети, порівняння, метафори, метонімію. Тож першим центром другого періоду творчості І. Перепеляка і є вірші про жінку і кохання. Ліричний герой тут пройшов усіма можливими шляхами, і автор відобразив якнайширший діапазон його почуттів: від захвату до зневаги, від дитячої довіри до сумного розчарування. От тільки байдужості в цих віршах немає. Вони складають цілу «ліричну драму». Від безрозсудного схиляння перед жіночою вродою («Од величі твоєї краси Горю немов огнем і знов німію», (1977)) він переходить до вислуховування пересторог «мудреців»: «Душі своєї жінці не ввірай» (1977), щоб спершу відкинути їхні розсудливі, але неприйнятні для гарячого серця повчання: «Я мудрістю старою дорожу, / Собі ж у виправдання знов скажу: / Всесильна на землі краса жіноча!» [9, с. 345], проте згодом переконатися в їхній бодай частковій слушності — «Зневаженим згорю в своїх надіях» (1977), «Моя любове, чому ти в журбі» (1977). Зрештою герой вичерпується у своїй безнадійній боротьбі проти зневаги, приниження і, взагалі, пересвідчується, що самотужки кохання зберегти неможливо: йому властива двоїна; про це – у віршах «Ти, знаю, надивилася на інших...», «В куток забитися і заквилити...», «Чимало знаю хитрощів жіночих...», «Хто погамує твій серцевий біль?». Здавалося б, герой має назавжди забути про кохання й зненавидіти жінок за їхню непостійність і облуду, але насправді виявляється, що накохатися в цьому житті неможливо, і у вірші «Вже на порозі полудень... О Боже!» (1993) разом із відчуттям промайнулої весни автор висловлює прагнення «ублагати щастя знов» [9, с. 339] і готовність боротися за нього, а воно ж неможливе без кохання, тому герой «продати й душу ладний за любов...» [9, с. 339]. Інтимна лірика Івана Перепеляка – це здебільшого сонети, у яких поет збагачує людину, а не лише фіксує її

настрої. Інтимні струни підносять із глибини людської душі найсвітліші, найчистіші порухи. Вірші про кохання так чи інакше виходять за межі особистого світу. Душевна драма чуттів ліричного героя не абстрагована від реалій дійсності. Вона протікає крізь час і відбувається в нашому часі. Самі назви творів говорять за себе: «Вийшла з осені жінка в жовтому...», «Учора хмарився травневий день...», «Як на вечірнім зимнім небокраї...», «На молодім снігу твоє ім'я...», «А юні мрії, мов ранкові птиці...», «Од величі твоєї краси», «Зненацька ти святковістю сяйнула...», «Згасало мовчки полум'я жасмину...», «Де одворожив на квітах травень...» Інтимні почуття ліричного героя І. Перепеляк майстерно передає не тільки за допомогою одиничних порівнянь, а і яскравих порівняльних рядів, підсилених метонімією: *Про тебе, мила, думаю, про тебе! / Моя печаль солодка, аж терпка. / Моя любов стоїть на п'єдесталі – / З одвернутим лицем од прози днів* [9, с. 328].

Любов для поета – це завжди боротьба, горіння, очищення й одухотворення. Тому стільки контрастів, несподіваних експресивних ефектів: *Будь сонячною! / Як ідуть дощі... / Будь лагідною – в рокотанні грому. / Не задивляйся – одверни лице, / Коли хитливо підступа мій ворог...* [9, с. 333]. Поет прагне показувати світ інтимних пристрастей ліричного героя в реальних, а не надуманих зв'язках із життям, відповідно до високоморальних принципів. Велике почуття любові ліричний герой проніс крізь усе своє життя. І воно не змаліло, навпаки – стало високим і благородним. Він говорить про своє кохання так щиро, відверто і безпосередньо, а водночас і так піднесено, урочисто, що не можна не вірити: *Знову пристрасть без кінця і краю?! / З давніх ран зриваючи бинти: / – Рідна! – закричу до хрипоті, / – Я тобі знайду ключі від раю!* [9, с. 348]. Ліричного героя зачаровує у коханій жінці все: обличчя, голос, думки... Він кохає її, не будучи впевненим у взаємності, але, незважаючи на це, любить усім серцем і душею, повниться надією, що «*морозом січена – любов не охолола*» [9, с. 355].

Розглянемо образ ліричного героя як виразника національної свідомості у філософському параметрі, у якому любов, жадану гармонію життя Іван Перепеляк розкриває за допомогою різноманітних виражальних засобів. Ідеться про окремі вірші циклу «Портрети при свічі» (1996), які змальовують діячів української культури й літератури, чий імена навіть згадувати за радянської влади було заборонено: Миколи Хвильового, Євгена Плужника, Олени Теліги, Олега Ольжи-

ча, Володимира Свідзинського. Цикл складають вісім монологів, написаних від імені українських письменників. Вони передають їхнє внутрішнє мовлення, роздуми над долею свого народу і його слова. Кожний із героїв циклу – жертва, що йде на смерть. Але він же й герой, який складає добровільно своє життя їм на олтар перемоги ідеї, дорожчої для нього за власне існування. Ми чуємо сповідальні монологи поетів Розстріляного Відродження, перед нами постають мученики нації, які зійшли на життєву Голгофу, явивши світу свою поезію. І. Перепеляк розкриває духовну велич поетів, які з думою про Україну і українців умирили, не ставши на коліна перед катим. В поезії «Володимир Свідзинський» звучить клич: *Шукайте/ В полум'ї/ Мої слова-страждання!* [9, с. 301].

Ольжич, відповідаючи своєму катові-фашистові, чи то пак «засмаскованому енкаведистові» [9, с. 303], переконує: *Я прийшов у цей світ /За наказом Великого Роду, /А ти, сказав кату, /В Україні заброда!!* [9, с. 304].

Як заклик звучать його слова: *–Нашим повинно стати / Самоврядування!/ Геть польське,/ Московське, Німецьке.../ Україна – для українців!–/ Видихнув я востаннє* [9, с. 304].

Іван Перепеляк устами Олени Теліги стверджує думку: те, що започаткували мученики-українці, за що вони гинули, продовжать нащадки. Навіть перед смертю в самій думці про незнищенність України Олена Теліга знаходить джерело насаги: *– Лякаєш, кате?/ – Німо я сміюся,/ Сконать за Україну не боюся!! / Не доведеш мене ти до плачу, –/ Я помирати кожного навчу...* [9, с. 305]. Такий світ болить героїні Івана Перепеляка, і вона йде на безперервну земну «війну» добра зі злом в усіх його проявах, аби перетворювати його відповідно до високих ідеалів моральності й гуманізму.

Далі ця тема реалізується в портретних віршах «Остап Вересай» (1970), «Леся Українка в Сурамі» (1978), «До портрета Тараса Шевченка» (1978), «Молитва Івана Вишенського» (1986), «Григорій Сковорода» (2009). Написані в різний час і вочевидь принагідно, вони створюють образи видатних діячів, але водночас розширяють і концепцію батьківщини, розсувають обрії філософської свідомості поета.

Реальні події тісно переплетені з історичною пам'яттю народу, і ця пам'ять виявляється реальною дійовою силою життя й першопочатком формування творчої особистості митця. Усі герої цих віршів сприймаються через єдиний вимір: масштаб України. Його

Остап Вересай прозрів у сліпоті, бо в любові до України знайшов свою долю: *І як він міг – самотній і незрячий, /Он стільки перейти в житті доріг?/ Схилившись Україні на поріг,/ Він з мороку зорю її побачив...* [9, с. 48].

Поет природно тяжіє до чіткої і викінченої художньої форми. Не вдаючись до рясності тропів, Іван Перепеляк уміє знайти яскраву художню деталь, яка осяює весь твір. У поетичних творах він тяжіє до стилю класичного, хоч не відмовляється й від елементів модернізму: *У концтаборі я–/ Небезпечний в'язень.../ Хоча примітний/ Лиш тим,/ Що схудлий і довгов'язий./ Оберштурмфюрер –/ Мій кат – / Облудно-брутальний.// У кожному слові –/ Московський мат* [9, с. 302].

Леся Українка, що скінчила свій життєвий шлях у грузинському містечку Сурамі, також сприймається через образ зорі, її творчість належить не лише Україні, а й світові, тому й виправданий такий поворот теми: *Я дивлюсь на списану сторінку,/ І зоря з'являється з імлі./ Не були б Ви Леся Українка –/ Лесею Грузинкою були б!* [9, с. 176].

Від філософських роздумів і високих громадянських мотивів, від публіцистики, гнівної і пристрасної, до ніжної лірики та епічної розповіді про людей і їх щоденне життя – така палітра поета, гама його оповіді про дороге і рідне, про ненависне і прокляте.

Висновки. Щирість, задушевність, яскрава, емоційно наснажена образність, звернення до найсокровенніших людських почуттів – основні риси поетичної спадщини Івана Перепеляка. Боротьба й кохання, ці, здавалося б, непомітні поняття, стали лейтмотивом творчості поета. Він намагався осягнути складність та неоднозначність епохи, сучасником якої був, завжди залишаючись людиною.

Активна мистецька спрямованість на сучасність та її проблеми, органічний історизм образного мислення, принципи творення глибоко народних, національно своєрідних характерів, поєднання високого романтичного злету думки з проникливим аналізом реальної дійсності, переосмислення поезики народної творчості, вільне застосування гіперболізму, символіки – ці та багато інших рис Перепелякової творчості істотно збагатили українську літературу.

Джерела та література

1. Даниленко В. Г. Лісоруб у пустелі. Письменник і літературний процес / В. Г. Даниленко. – К. : Академвидав, 2008. – 352 с.
2. Дністровий А. «Шістдесятники» – «дев'ятдесятники»: тяглість, розриви, конфронтація? / Анатолій Дністровий // Критика. – 2001. – № 10. – С. 18–20.
3. Вышневикий К. Мир глазами поэта: начальныи сведения по теории стиха / К. Вышневикий. – М. : Просвещение, 1979. – 176 с.

4. Іван Перепеляк : матеріали до вивчення творчості поета в курсі «Українська література» для учнів загальноосвітніх шкіл та студентів гуманітарних факультетів вищих навчальних закладів I–IV рівнів акредитації : метод. посіб. / передм. О. В. Ковалевського ; упорядкув. В. І. Ковальова. – Х. : Майдан, 2002. – 196 с.
5. Кудряшова О. В. Поетика вірша : навч. посіб. / О. В. Кудряшова. – К. : Київ. ун-т ім. Б. Грінченка, 2011. – 143 с.
6. Мовчан П. Слово мертво і живе / П. Мовчан // Світо-Вид. – 1990. – Вип. I. – С. 71–79.
7. Моренець В. П. До теоретичних аспектів сучасної лірики / В. П. Моренець // Слово і час. – 1995. – № 1. – С. 63–71.
8. Перепеляк І. М. Вірші, поеми / І. М. Перепеляк. – Х. : Майдан, 1999. – 528 с.
9. Тома Л. Життя в обіймах смерті. Великі проблеми й вистраждані істини / Леонід Тома // Літ. Україна. – 2009. – 19 берез.
10. Якубський Б. Наука віршування / Б. Якубський. – К. : ВПЦ «Київський університет», 2007. – 207 с.

Литвинюк Людмила. Проблемы художественного миропонимания как синтез особенностей идиостиля Ивана Перепеляка. Стаття посвящена дослідженню широкого спектра соціальних, морально-естетических проблем поезики Івана Перепеляка в освітленні аспектів національної проблематики, обзначенної глибоким філософським підходом к проблемам бытия, острым ощущением исторического прошлого и современности.

Ключевые слова: лирика, национальный герой, колористика, портретные стихи, художественная деталь, лейтмотив.

Lytvynyuk Lydmila. Problems of artistic outlook as synthesis of features Ivan Perepelyak's idiosyle. The article is devoted research of wide spectrum of social, morally aesthetically and human problems poetics of Ivan Perepelyaka in illumination of aspects of national problems, deep philosophical approach to the problems of life, acute sense of history and modernity. The original landscape lyric poetry of Ivan Perepelyaka is investigated in the article.

Key words: lyric poetry, national hero, portrait verses, artistic detail, leit-motif.

УДК 821.161.2 – 193.09

Галина Микитюк

БАРОКОВИЙ КОНСЕПТИЗМ ПОЕЗІЇ ДАНИЛА БРАТКОВСЬКОГО

У статті проаналізовано особливості літературного бароко та його основної жанрової форми – епіграми, з'ясовано явище концепту як засобу дотепності в